A

PP

lwn.

SUHAIMI MOHD REDUAN

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, JOHOR BAHRU
MOHD ZAWAWI SALLEH PK
[PERBICARAAN JENAYAH NO: MT(3) 45-56-2007]
5 OGOS 2009

C

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1)(a) - Pengedaran dan milikan - Sama ada terbukti - Sama ada pihak pembelaan berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan*

D

Tertuduh dalam kes ini telah dituduh dengan dua pertuduhan iaitu (1) pertuduhan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952') kerana mengedar 958.1 gram cannabis dan (2) pertuduhan bawah s. 6 ADB 1952 kerana memiliki 4.63 gram cannabis. Kes bagi pihak pendakwaan adalah pada pukul 10.15 malam 23 Mac 2006, bertindak atas maklumat yang diterima, SP6

E

dan anggotanya telah menghampiri tertuduh dan dua orang lelaki di sesuatu kawasan, sambil memperkenalkan dirinya sebagai pegawai polis dan secara tiba-tiba mereka melarikan diri. Pada masa yang sama, tertuduh dilihat mencampakkan beg plastik hitam yang dipegangnya (eks. 12) dan ia terjatuh di tepi semak berhampiran

F

dengan tempat mereka berdiri tadi. Namun begitu, ketiga-tiga mereka telah berjaya ditahan oleh anggota-anggota polis dan SP6 telah mengambil beg plastik hitam yang dicampakkan oleh tertuduh itu. SP6 membuat pemeriksaan badan terhadap tertuduh dan telah menjumpai satu paket plastik berisi ganja (eks. 16) di dalam poket

G

hadapan kanan seluar yang dipakai oleh tertuduh. Tertuduh ditangkap dan dibawa ke Balai Polis bersama-sama dengan barang kes yang dirampas. Ahli kimia (SP4) menjalankan analisis yang diperlukan dan mengesahkan bahawa bahan tumbuhan yang terdapat dalam bag plastik hitam (eks. 12) dan paket plastik (eks. 16) adalah cannabis yang menjadi halperkara pertuduhan-pertuduhan tersebut.

H

Bagi pihak pembelaan pula, tertuduh menafikan keterangan SP6 dan SP2 yang mengatakan beliau telah mencampakkan atau membuangkan bag plastik yang mengandungi dadah dan menegaskan bahawa dadah hanya dijumpai pada kawannya, Mohd Fadli. Keterangan tertuduh disokong oleh DW2, iaitu seorang saksi bebas yang telah berniaga

I

di warungnya yang terletak 30 kaki dari tempat kejadian dan telah menyaksikan apa yang berlaku pada malam tersebut. Persoalan yang

perlu diputuskan di akhir kes pembelaan ialah sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kesnya tanpa apa-apa keraguan yang munasabah atau dengan perkataan lain sama ada pihak pembelaan telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan.

Diputuskan (melepaskan dan membebaskan tertuduh):

(1) Terdapat keraguan yang munasabah sama ada SP6 dan SP2 dapat melihat dengan jelas perbuatan tertuduh telah membuang atau mencampakkan eks. P12 yang dikatakan dipegangnya semasa serbuan dilihat dalam keadaan pantas. Keadaan di tempat kejadian adalah agak gelap atau tidak berapa terang walaupun boleh dilihat apa yang berlaku. Tambahan pula terdapat dua orang lelaki lain yang berada di situ bersama-sama dengan tertuduh. Ada kemungkinan besar SP6 dan SP2 tidak dapat nampak dengan jelas siapakah sebenarnya yang mencampakkan beg plastik hitam (eks. P12) itu. DW2 secara tegas menyatakan bahawa dia tidak nampak tertuduh mencampakkan eks. P12 itu. Malah sebelum itu, ketika tertuduh berada di warungnya bersama-sama dengan dua orang kawannya, tertuduh tidak dilihat membawa apa-apa barang. (perenggan 27)

(2) SP6 dan SP2 menyatakan bahawa eks. P12 telah dijumpai oleh anggota-anggota polis hanya dalam tempoh 30 saat selepas ia dikatakan dilihat dicampakkan oleh tertuduh dan ia terjatuh di tepi semak berhampiran tempat mereka berdiri. DW2 mengatakan bahawa anggota-anggota polis tidak menjumpai dalam tempoh yang singkat seperti didakwa mereka tetapi selepas pemeriksaan dibuat ke atas kereta kepunyaan Mohd Fadli dan di dalam sebuah lori yang berada di situ. Tempat di mana dadah dikatakan ditemui juga adalah berbeza dengan tempat yang dinyatakan oleh saksi-saksi pendakwaan. (perenggan 27)

(3) Tertuduh dan DW2 menafikan bahawa ada dadah dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh. Dadah hanya dijumpai di dalam poket seluar Mohd Fadli. Mohd Fadli dan Hassanuddin tidak dipanggil memberi keterangan walaupun Mohd Fadli dan Hassanuddin berada bersama dengan tertuduh di tempat kejadian dan telah ditahan dan ditangkap bersama-sama dengan tertuduh. Tidak ada apa-apa penjelasan diberikan oleh timbalan pendakwa raya terpelajar mengenai kegagalan memanggil mereka memberi keterangan di mahkamah. Pada hal

soalan-soalan mengenai keraguan tentang sama ada tertuduh atau Mohd Fadli atau Hassanuddin sebenarnya yang mencampakkan eks. P12 dan sama ada terdapat dadah yang ditemui di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh telah dikemukakan oleh pihak pembelaan kepada saksi-saksi pendakwaan. Oleh itu, notis mengenai perkara ini telah secara tidak langsung telah berikan sewajarnya kepada pihak pendakwaan. (perenggan 27)

(4) Mahkamah telah memberi perhatian terhadap 'demeanour' DW2 semasa beliau memberi keterangan dan mendapati beliau ialah seorang saksi yang benar, bebas dan tidak mempunyai apa-apa motif untuk tidak bercakap benar. Beliau datang ke mahkamah untuk memberitahu apa yang sebenarnya berlaku. Tambahan pula, Timbalan Pendakwa Raya terpelajar tidak mencadangkan apa-apa motif di pihak DW2 bagi membolehkan mahkamah meragui kredibilitinya. Keterangan yang diberikan oleh DW2, pada pandangan mahkamah, adalah 'accord with the probabilities of the case.' (perenggan 28)

(5) Selepas membuat penelitian terhadap kesemua keterangan yang dikemukakan dalam semua sudut, mahkamah berpendapat bahawa versi pembelaan yang dikemukakan melalui keterangan tertuduh dan DW2 telah sesungguhnya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pihak pendakwaan. (perenggan 28)

Kes-kes yang dirujuk:

Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***
Chan King Yu v. PP [2009] 1 CLJ 601 FC ***(dirujuk)***
Chan Pean Leon v. PP [1956] 1 LNS 17 HC ***(dirujuk)***
Chua Keem Long v. PP [1996] 1 SLR 510 ***(dirujuk)***
Gooi Loo Seng v. PP [1993] 3 CLJ 1 SC ***(dirujuk)***
Gunalan Ramachandran & Ors v. PP [2006] 1 CLJ 857 FC ***(dirujuk)***
Ho Ming Siang v. PP [1966] 1 LNS 68 FC ***(dirujuk)***
In Re Winship, 397 US 358 [1970] ***(dirujuk)***
Khoon Chye Hin v. PP [1961] 1 LNS 41 ***(dirujuk)***
Lee Kwan Woh v. PP [2008] 4 CLJ 133 CA ***(dirujuk)***
Looi Kow Chai & Anor v. PP [2003] 1 CLJ 734 CA ***(dirujuk)***
Mohamed Radhi Yaakob v. PP [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 SC ***(dirujuk)***
Mohamed Yatin Abu Bakar v. PP [1949] 1 LNS 50 HC ***(dirujuk)***
Mohd Johi Said & Anor v. PP [2005] 1 CLJ 389 CA ***(dirujuk)***
Parlan Dadeh v. PP [2009] 1 CLJ 717 FC ***(dirujuk)***
PP lwn. Abd Halim Marsin [2007] 8 CLJ 589 HC ***(dirujuk)***
PP v. Foong Sek Hoong [1989] 2 CLJ 1259; [1989] 2 CLJ (Rep) 314 HC ***(dirujuk)***
PP v. Mohamed Ali [1962] 1 LNS 129 HC ***(dirujuk)***

PP v. Mohd Bandar Shah Nordin & Anor [2008] 4 CLJ 859 CA ***(dirujuk)***
PP v. Mohd Fahmi Hamzah [2002] 1 LNS 59 HC ***(dirujuk)***
PP v. Poh Ah Kwang [2003] 2 CLJ 722 HC ***(dirujuk)***
PP v. Saimin & Ors [1971] 1 LNS 115 ***(dirujuk)***
PP v. Wong Moy [1988] 2 CLJ 521; [1988] 2 CLJ (Rep) 352 HC ***(dirujuk)***
PP v. Yap Boon Chang [1992] 2 CLJ 1257; [1992] 3 CLJ (Rep) 454 HC ***(dirujuk)***
Sabarudin Non v. PP & Other Appeals [2005] 1 CLJ 466 CA ***(dirujuk)***
Tengku Mahmood v. PP [1974] 1 LNS 176 HC ***(dirujuk)***
Ti Chuee Hiang v. PP [1995] 3 CLJ 1 FC ***(dirujuk)***
Wong See Har v. PP [1967] 1 LNS 211 HC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Criminal Procedure Code, ss. 112, 182A
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 6, 37(da), 39B(1)(a)

Sumber-sumber yang dirujuk:
Sarkar on Evidence, edisi ke 15, ms 99

Bagi pihak tertuduh - Bernard George; T/n Tay Bernard & Cheong
Bagi pihak pendakwaan - Laila Lateh TPR

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Mohd Zawawi Salleh PK:

Pendahuluan

[1] Tertuduh dalam kes ini telah dituduh dengan dua pertuduhan iaitu satu pertuduhan di bawah s. 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB 1952') kerana mengedar 958.1 gram cannabis dan satu pertuduhan lagi di bawah s. 6 ADB 1952 kerana memiliki 4.63 gram cannabis.

[2] Di akhir perbicaraan, selepas tertuduh dipanggil membela diri, mahkamah memutuskan bahawa pihak pendakwaan telah gagal membuktikan kedua-dua kes tanpa keraguan yang munasabah. Berikutnya, tertuduh dilepas dan dibebaskan daripada kedua-dua pertuduhan tersebut.

Pertuduhan-Pertuduhan

[3] Pertuduhan-pertuduhan yang dikemukakan terhadap tertuduh ialah seperti yang berikut:

Pertuduhan Pertama (eks. P2)

Bahawa kamu pada 23.3.2006, jam antara 10.15 malam, di kawasan rumah setinggan, Kampung Sri Purnama, Jalan Kangkar Tebrau, di dalam daerah Johor Bahru, di dalam Negeri Johor Darul Ta'zim, telah didapati mengedar dadah berbahaya iaitu 958.1 gram Cannabis, dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama.

Pertuduhan Kedua (eks. P4)

Bahawa kamu pada 23.3.2006, jam antara 10.15 malam, di kawasan rumah setinggan, Kampung Sri Purnama, Jalan Kangkar Tebrau, di dalam daerah Johor Bahru, di dalam Negeri Johor Darul Ta'zim, telah didapati memiliki dadah berbahaya iaitu 4.63 gram Cannabis, dengan itu kamu telah melakukan suatu kesalahan di bawah seksyen 6 Akta Dadah Berbahaya 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama.

Kes Pihak Pendakwaan

[4] Kes pihak pendakwaan bolehlah diringkaskan seperti berikut:

4.1 Bertindak atas maklumat yang diterima pada 23 Mac 2006, jam lebih kurang 10.15 malam, C/Insp. Mike bin Ibrahim (SP6), bersama-sama dengan anggotanya telah pergi membuat pemerhatian di kawasan rumah setinggan, Kampung Sri Purnama, Jalan Kangkar, Tebrau, Johor Bahru, Johor;

4.2 Semasa membuat pemerhatian, SP6 telah melihat tertuduh bersama-sama dengan dua orang lelaki sedang berbincang sesuatu di kawasan tersebut. Pada ketika itu juga, SP6 nampak tertuduh sedang memegang satu beg plastik berwarna hitam (eks. P12);

4.3 SP6 dan anggotanya terus menghampiri tertuduh dan dua orang lelaki tersebut sambil memperkenalkan dirinya sebagai pegawai polis dan secara tiba-tiba ketiga-tiga mereka melarikan diri. Pada masa yang sama, tertuduh dilihat mencampakkan beg plastik hitam yang dipegangnya (eks. P12) dan terjatuh di tepi semak berhampiran dengan tempat mereka berdiri tadi;

4.4 Namun begitu, ketiga-tiga mereka telah berjaya ditahan oleh anggota-anggota polis dan SP6 telah mengambil beg plastik hitam yang dicampakkan oleh tertuduh itu dan seterusnya

menjalankan pemeriksaan di hadapan mereka. SP6 mendapati beg plastik hitam tersebut mengandungi satu balutan surat khabar yang di dalamnya terdapat satu balutan loytape lutsinar yang membaluti kertas timah yang membungkus bahan tumbuhan disyaki ganja;

4.5 Seterusnya, SP6 membuat pemeriksaan badan terhadap tertuduh dan telah menjumpai satu paket plastik berisi ganja (eks. P16) di dalam poket hadapan kanan seluar yang dipakai oleh tertuduh;

4.6 Tertuduh ditangkap dan dibawa balik ke Balai Polis, IPD, Johor Bahru bersama-sama dengan barang-barang kes yang dirampas. Tertuduh dan barang-barang kes diserahkan kepada C/Insp. Mazlan bin Morshidi (SP5), pegawai penyiasat. Selepas barang-barang kes dibuat penandaan dan diambil gambar-gambar, SP5 menghantarkannya kepada ahli kimia, Puan Norashidah binti Omar (SP4). SP4 menjalankan analisis yang diperlukan dan mengesahkan bahawa bahan tumbuhan yang terdapat di dalam beg plastik hitam (eks. P12) ialah 958.1 gram cannabis, iaitu hal yang menjadi perkara pertuduhan pertama dan bahan yang terdapat dalam paket plastik yang dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh (eks. P16) ialah 4.63 gram cannabis, iaitu hal yang menjadi perkara pertuduhan kedua; dan

4.7 Pihak pembelaan tidak mencabar rantaian keterangan barang kes dan analisis yang dibuat oleh ahli kimia. Oleh itu, mahkamah tidak bercadang untuk membincangkan aspek keterangan ini dengan lebih lanjut. Mahkamah mendapati bahawa analisis yang dibuat oleh ahli kimia tidak mengalami apa-apa kecacatan dan menerima analisis tersebut sebagai keterangan.

[5] Aspek-aspek keterangan yang berikut telah dicabar oleh pihak pembelaan:

5.1 bahawa SP6 tidak mencatat maklumat yang diterimanya di mana-mana termasuklah di "pocket diary" atau Buku Harian Rasmi;

5.2 bahawa apabila SP6 mula-mula sampai di tempat kejadian, SP6 tidak mengetahui bangsa ketiga-tiga mereka yang berada di situ;

A 5.3 bahawa SP6 tidak tahu yang mana satukah antara tiga orang yang berada di tempat kejadian yang dilihat membuang beg hitam (eks. P12);

5.4 bahawa SP6 tidak dapat melihat orang yang membuang eks. P12 kerana tempat tersebut gelap atau tidak terang;

B

5.5 bahawa serbuan dan tangkapan dibuat dengan serta merta. Oleh itu, terdapat keadaan kelam kabut yang tidak membolehkan SP6 melihat siapakah orang yang sebenarnya membuang eks. P12 tersebut; dan

C

5.6 bahawa eks. P16 tidak dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh tetapi dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh Mohd Fadli.

[6] Cabaran juga dibuat terhadap keterangan Shukri bin Ibrahim D (SP2), iaitu anggota yang berada di tempat kejadian bersama-sama dengan SP6. Cabaran tersebut, terutamanya dalam aspek-aspek keterangan yang berikut:

6.1 bahawa SP6 telah menjumpai eks. P12 selepas 15-30 minit E pencarian dibuat dan bukanlah dalam tempoh 30 saat selepas ia dicampakkan;

6.2 bahawa eks. P12 dicampakkan oleh lelaki lain tetapi bukanlah oleh tertuduh; dan

F 6.3 bahawa SP2 tidak dapat melihat dengan jelas eks. P12 dicampakkan kerana tempat kejadian adalah gelap atau tidak terang.

Keputusan Di Akhir Kes Pendakwaan

G **[7]** Ujian yang dipakai bagi menentukan sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes *prima facie* atau tidak ialah seperti yang dinyatakan oleh Gopal Sri Ram HMR dalam kes *Looi Kow Chai & Anor v. PP* [2003] 1 CLJ 734 apabila beliau berkata:

H

> … It therefore follows that there is only one exercise that a judge sitting alone under s. 180 of the Code has to undertake at the close of the prosecution case. He must subject the prosecution evidence to maximum evaluation and ask himself the question: If I decide to call upon the accused to enter his defence and he elects to remain silent, I am I prepared to convict him on the totality of the negative then no *prima facie* has been made out and the accused would be entitled to an acquittal.

(Lihat juga kes *Balachandran v. PP* [2005] 1 CLJ 85 (per Augustine Paul HMR)). A

[8] Selepas membuat penilaian maksimum terhadap kesemua keterangan pihak pendakwaan, mahkamah berpuas hati bahawa satu kes *prima facie* telah berjaya dibuktikan terhadap kedua-dua pertuduhan. Mahkamah membuat penemuan positif bahawa tertuduh mempunyai milikan sebenar terhadap dadah berbahaya yang menjadi hal perkara kedua-dua pertuduhan. Alasan-alasan bagi penemuan tersebut ialah seperti berikut: B

8.1 Pada peringkat ini, mahkamah menerima keterangan bahawa SP2 dan SP6 telah melihat tertuduh bersama-sama dengan dua orang lelaki lain sedang berdiri di tempat kejadian. SP2 dan SP6 melihat tertuduh memegang beg plastik hitam (eks. P12) pada ketika itu; C

8.2 Apabila dihampiri dan SP6 memperkenalkan dirinya sebagai polis, tertuduh dan dua orang lagi lelaki itu telah melarikan diri. SP2 dan SP6 telah melihat tertuduh mencampakkan eks. P12 yang dipegangnya ke kawasan yang berhampiran. Pada masa itu, jarak antara SP2 dan OKT ialah 1-2 meter sahaja; D E

8.3 SP6 telah membawa tertuduh ke semak di mana eks. 12 dikatakan dicampakkan dan mengambilnya. Apabila eks. P12 diperiksa di hadapan tertuduh, didapati di dalam eks. P12 terdapat bahan disyaki ganja. Ahli kimia kemudiannya telah mengesahkan ia adalah 958.1 gram cannabis; dan F

8.4 SP6 telah menjalankan pemeriksaan badan terhadap tertuduh dan dua orang lagi yang ditangkap. Hasil pemeriksaan badan terhadap tertuduh, SP6 menjumpai satu paket plastik (eks. P16) di dalam poket sebelah kanan seluar yang dipakai oleh tertuduh. Eksibit P16 kemudiannya disahkan oleh ahli kimia sebagai cannabis seberat 4.63 gram. G

[9] Dalam keadaan keterangan di atas, milikan fizikal tidak syak lagi telah dibuktikan oleh pihak pendakwaan. Bagaimana pula dengan "*mens rea* possession"? Dalam kes *Chan Pean Leon v. PP* [1956] 1 LNS 17 dinyatakan: H

> Intention is a matter of fact which in the nature of things cannot be proved by direct evidence. It can only be proved by inference from the surrounding circumstances. Whether these surrounding circumstances make out such intention is a question of fact in each individual case. I

(Lihat juga kes *Parlan Dadeh v PP* [2009] 1 CLJ 717).

[10] Melihat kepada fakta dan keadaan yang wujud dalam kes ini, mahkamah memutuskan bahawa inferen yang pasti boleh dibuat bahawa tertuduh mempunyai pengetahuan yang diperlukan. Alasan-alasannya ialah:

10.1 SP2 dan SP6 telah memberikan keterangan yang jelas di mana mereka telah melihat tertuduh memegang bungkusan plastik hitam yang mengandungi dadah itu di tangan kanannya dan pemerhatian ke atas bungkusan itu bukanlah sekejap tetapi dari masa mereka mula melihat tertuduh sehinggalah tertuduh mencampakkan plastik tersebut ke kawasan semak berhampiran;

10.2 Tambahan pula, kedudukan SP2 dan SP6 dan tertuduh hanyalah antara 1 hingga 2 meter dan keadaan pada masa itu adalah terang dengan cahaya dari lampu-lampu jalan. Oleh itu, adalah munasabah untuk mahkamah pada peringkat ini untuk membuat satu inferens bahawa tertuduh mempunyai pengetahuan yang diperlukan mengenai dadah di dalam plastik tersebut;

10.3 Di dalam kes *Lee Kwan Woh v. PP* [2008] 4 CLJ 133, Mahkamah Rayuan, apabila memutuskan sama ada tertuduh yang memegang beg plastik yang mengandungi dadah mempunyai pengetahuan yang diperlukan menyatakan:

> This fact taken together with the conduct of the accused of trying to escape when confronted by the police can only bring this court to one logical and inescapable inference that the accused knew that what he was carrying in the plastic bag was something forbidden by law, in this case cannabis.

[11] Memandangkan jumlah dadah yang menjadi hal perkara pertuduhan ialah 958.1 gram cannabis, maka anggapan di bawah s. 37(da) ADB 1952 adalah terpakai bagi pertuduhan pertama.

[12] Oleh itu, tertuduh telah dipanggil untuk membela diri atas kedua-dua pertuduhan yang dikemukakan terhadapnya.

Kes Pembelaan

[13] Tertuduh telah memilih untuk memberi keterangan atas sumpah. Seorang saksi lagi (DW2) telah juga dipanggil untuk memberi keterangan bagi pihak tertuduh.

[14] Pada intipatinya, keterangan tertuduh bolehlah diringkaskan seperti berikut:

14.1 Pada hari kejadian (23 Mac 2006), jam lebih kurang 9.30 malam, tertuduh bersama-sama dengan dua orang kawannya yang bernama Mohd Fadli dan Mohd Hassanuddin telah makan malam di sebuah warung di Kampung Sri Purnama, Jalan Kangkar Tebrau, Johor Bahru. Mohd Fadli telah menerima panggilan telefon daripada kawannya yang memintanya pergi ke rumah kawannya itu yang terletak di Kampung Purnama, tidak jauh dari warung tersebut;

14.2 Ketika ketiga-tiga mereka sedang dalam perjalanan menuju ke rumah kawannya tersebut, telah datang sebuah kereta Proton Waja yang tidak menghidupkan lampunya. Kereta itu berhenti dan anggota-anggota yang keluar dari kereta itu terus menangkap mereka. Ketiga-tiga mereka telah diperiksa. Pihak polis menjumpai ganja di dalam poket seluar yang dipakai oleh Mohd Fadli. Tidak ada apa-apa dadah dijumpai pada tertuduh. Tertuduh menafikan keterangan SP6 dan SP2 yang mengatakan beliau telah mencampakkan atau membuangkan beg plastik yang mengandungi dadah (eks. P12). Tertuduh menegaskan bahawa dadah hanya dijumpai pada Mohd Fadli. Mohd Fadli telah dituduh di bawah s. 6 ADB 1952 dan telah mengaku bersalah dan telah dikenakan denda oleh mahkamah;

14.3 Berhubung dengan beg plastik hitam (eks. P12), tertuduh mengatakan bahawa dia tidak pernah melihat beg itu sebelum dia ditangkap. Pihak polis ada menunjukkan eks. P12 kepadanya selepas beliau ditangkap tetapi tidak kandungan beg tersebut. Polis ada bertanya kepada tertuduh: "Siapa punya barang ini." Tertuduh menjawab: "Saya tidak tahu". Pihak polis dikatakan telah memukul tertuduh apabila jawapan tersebut diberikan;

14.4 Tertuduh juga menyatakan bahawa pihak polis tidak menjumpai apa-apa dadah di dalam poket seluar yang dipakainya pada malam kejadian; dan

14.5 Semasa disoal balas oleh timbalan pendakwa raya terpelajar, tertuduh menafikan yang beliau telah mencampakkan eks. P12 apabila polis (SP6) memperkenalkan dirinya dan beliau dikatakan mengetahui isi kandungan eks. P12. Seterusnya, tertuduh menafikan bahawa eks. P16 dijumpai di dalam poket seluarnya.

[15] Keterangan tertuduh disokong oleh keterangan Encik Abdul Rahman bin Maksak (DW2), iaitu seorang kakitangan Jabatan Agama Islam, Johor. DW2 ialah seorang saksi bebas. Beliau menceritakan mengapakah beliau datang memberikan keterangan di mahkamah. DW2 menerangkan semasa disoal balas oleh timbalan pendakwa raya terpelajar bahawa ada waris tertuduh yang datang mencarinya di warung tempat dia berniaga tetapi tidak berjumpa. Mereka hanya dapat berjumpa dengannya dua minggu sebelum dia memberikan keterangan di mahkamah. Mereka memintanya menerangkan kepada mahkamah tentang apa yang sebenarnya berlaku. Pada mulanya DW2 keberatan kerana tidak pernah datang ke mahkamah. DW2 bersetuju untuk datang memberikan keterangan di mahkamah jika beliau diminta menceritakan perkara yang benar berlaku dan beliau tidak akan menambah apa-apa cerita yang lain.

[16] Dalam keterangannya, DW2 menyatakan:

16.1 Pada malam kejadian (23 Mac 2006), jam 9.30 malam, beliau berniaga di warungnya di Kampung Sri Purnama, Pandan, Johor Bahru. Beliau telah berniaga di situ semenjak tahun 2005 lagi;

16.2 Beliau telah mengenali tertuduh lebih kurang tiga bulan sebelum tertuduh ditangkap. DW2 telah berjumpa tertuduh sebanyak dua kali;

16.3 Apabila dia sedang berniaga di warungnya, DW2 telah melihat sebuah kereta lalu di hadapan warungnya dengan tidak menghidupkan lampu. Terdapat tiga orang yang sedang minum-minum di warungnya, seorang perempuan dan dua orang lelaki. Apabila kereta itu masuk ke kawasan di bawah kabel elektrik (lihat gambar-gambar di eks. P7A), ketiga-tiga mereka yang sedang minum-minum di warungnya itu telah meninggalkan warung dengan serta-merta dan mengikuti kereta tersebut. Mereka sebenarnya ialah anggota-anggota polis yang menunggu di warungnya. DW2 juga mengikut mereka;

16.4 Mereka menuju ke tempat di mana tertuduh dan dua orang kawannya sedang berbual-bual di bawah kabel elektrik. Jarak antara warungnya dan tempat di mana tertuduh dan kawan-kawannya berada ialah 30 kaki sahaja. Tempat itu tidak berapa terang tetapi apa yang berlaku boleh dilihat kerana terdapat lampu-lampu dari "highway". DW2 bertanya kepada mereka: "Awak ini siapa?" dan mereka menjawab: "kami anggota polis";

16.5 Seterusnya, DW2 menyatakan bahawa anggota-anggota polis bertanya kepada tertuduh: "Mana barang yang awak bawa?". Tertuduh menjawab: "Saya tidak bawa apa-apa barang". Anggota-anggota polis menjawab: "Awak jangan bohong.";

16.6 Selepas itu, anggota-anggota polis mencari "barang" itu di dalam kereta kawan tertuduh (Mohd Fadli) tetapi tidak menjumpainya. Pencarian seterusnya dibuat di dalam sebuah lori yang berada di tempat kejadian tetapi tidak juga berjaya. Selepas 15 minit pencarian dibuat di kawasan sekitar, anggota-anggota polis telah menjumpai satu bungkusan plastik di dalam semak di tepi jalan. Seorang anggota polis memberitahu anggota-anggota lain mengenai penemuan tersebut;

16.7 Mengenai tempat di mana tertuduh berada semasa anggota-anggota polis membuat serbuan, DW2 menandakan sebagai "A" atas eks. P7, iaitu di tanah lapang. Tempat di mana beg plastik hitam (eks. P12) dijumpai pula, DW2 menandanya sebagai "B" atas eks. P7;

16.8 DW2 mengesahkan bahawa apabila anggota-anggota polis membuat pemeriksaan badan terhadap ketiga-tiga mereka, dadah hanya dijumpai pada Mohd Fadli dan tidak pada badan tertuduh. DW2 pasti tidak ada dadah dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh. Mohd Fadli telah dituduh di mahkamah dan telah mengaku bersalah dan didenda sebanyak RM3,000;

16.9 DW2 sekali lagi menegaskan bahawa ketiga-tiga anggota-anggota polis berkenaan sedang minum di warungnya sebelum kereta Proton Waja tiba dan anggota-anggota polis tidak membuat pemerhatian atau intipan di dalam semak seperti yang dikatakan oleh saksi-saksi pihak polis;

16.10 Eksibit P12 tidak dijumpai dalam jarak 6 meter dari tertuduh tetapi dalam jarak yang lebih jauh. DW2 tidak nampak tertuduh mencampakkan atau membuangkan eks. P12 apabila polis membuat serbuan. Adalah juga tidak benar pihak polis telah menjumpai eks. P12 dalam tempoh 30 saat selepas ia dikatakan dibuangkan atau dicampakkan oleh tertuduh. Anggota-anggota polis mencarinya di tempat lain terlebih dahulu iaitu di dalam kereta kepunyaan Mohd Fadli dan di dalam lori sebelum carian dibuat di kawasan sekitar tersebut;

16.11 DW2 juga tidak melihat tertuduh dan dua orang kawannya cuba melarikan diri apabila anggota-anggota polis menyerbu mereka. Mereka tidak sempat berbuat demikian kerana serbuan dibuat dengan cepat dan serta-merta; dan

16.12 Sebelum tertuduh dan kawan-kawannya pergi ke tempat kejadian, mereka juga berada di warung DW2. DW2 tidak melihat tertuduh membawa eks. P12 bersama-samanya. Semasa tertuduh ditangkap, DW2 tidak nampak anggota-anggota memperkenalkan diri mereka. Serbuan dibuat dengan pantas. Anggota-anggota yang berada di warung sebelum itu ikut sama berlari ke tempat di mana tertuduh ditangkap oleh anggota-anggota yang keluar dari kereta Proton Waja.

Keputusan Di Akhir Kes Pembelaan

[17] Persoalan yang perlu diputuskan di akhir kes pembelaan ialah sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kesnya tanpa apa-apa keraguan yang munasabah atau dengan perkataan lain sama ada pihak pembelaan telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan.

[18] Seksyen 182A Kanun Tatacara Jenayah (Akta 593) memperuntukkan:

> (1) At the conclusion of the trial, the Court shall consider all the evidence adduced before it and shall decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt.
>
> (2) If the Court finds that the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt, the Court shall find the accused guilty and he may be convicted on it.
>
> (3) If the Court finds that the prosecution has not proved its case beyond reasonable doubt, the Court shall record an order of acquittal.

[19] Dalam kes *Mohamed Radhi Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311, Mohamed Azmi HMA berkata:

> It is a well-established principle of Malaysian criminal law that the general burden of proof lies throughout the trial on the prosecution to prove beyond reasonable doubt the guilt of the accused for the offence with which he is charged. There is no similar burden placed on the accused to prove his innocence. He is presumed innocent until proven guilty. To earn an acquittal, his duty is merely to cast a reasonable doubt in the prosecution case. In the course of the prosecution case,

the prosecution may of course rely on available statutory presumptions to prove one or more of the essential ingredients of the charge. When that occurs, the particular burden of proof as opposed to the general burden, shifts to the defence to rebut such presumptions on the balance of probabilities which from the defence point of view is heavier than the burden of casting a reasonable doubt, but it is certainly lighter than the burden of the prosecution to prove beyond reasonable doubt.

[20] Mengenai apa yang terjumlah sebagai "keraguan munasabah", Sharma H telah berkata dalam kes *PP v. Saimin & Ors* [1971] 1 LNS 115 seperti berikut:

The following definition of 'reasonable doubt' is often quoted:

> It is not mere possible doubt, because everything relating to human affairs and depending upon moral evidence is open to some possible or imaginary doubt. It is that state of the case which after the entire comparison and consideration of all the evidence leaves the minds of the jurors in that condition that they cannot say they feel an abiding conviction to a moral certainty of the truth of the charge.

It has again been said that 'reasonable doubt' is the doubt which makes you hesitate as to the correctness of the conclusion which you reach. If under your oaths and upon your consciences, after you have fully investigated the evidence and compared it in all its parts, you say to yourself I doubt if he is guilty, then it is a reasonable doubt. It is a doubt which settles in judgment and finds a resting place there. "Or as sometimes said, it must be a doubt so solemn and substantial as to produce in the minds of the jurors some uncertainty as to the verdict to be given. A reasonable doubt must be a doubt arising from the evidence or want of evidence and cannot be an imaginary doubt or conjecture unrelated to evidence.

[21] Rasional mengapakah dalam sesuatu kes jenayah, beban diletakkan ke atas pihak pendakwaan untuk membuktikannya tanpa keraguan yang munasabah telah dijelaskan oleh Mr. Justice Brennan dalam kes *In Re Winship*, 397 US 358 [1970] (US Supreme Court) seperti berikut:

The requirement of proof beyond a reasonable doubt has this vital role in our criminal procedure for cogent reasons. The accused, during a criminal prosecution, has at stake interests of immense importance, both because of the possibility that he may lose his liberty upon conviction and because of the certainty that he would be stigmatized by the conviction. Accordingly, a society that values the good name and freedom of every individual should not condemn a man for commission of a crime when there is reasonable doubt about his guilt. As we said in *Speiser v. Randall, supra* at 357 U.S. 525-526:

A

> There is always, in litigation, a margin of error, representing error in fact finding, which both parties must take into account. Where one party has at stake an interest of transcending value – as a criminal defendant his liberty – this margin of error is reduced as to him by the process of placing on the other party the burden of … persuading the fact finder at the conclusion of the trial of his guilt beyond a reasonable doubt. Due process commands that no man shall lose his liberty unless the Government has borne the burden of … convincing the fact finder of his guilt.

B

C

To this end, the reasonable doubt standard is indispensable, for it "impresses on the trier of fact the necessity of reaching a subjective state of certitude of the facts in issue". Dorsen & Reznect, *In Re Gault and the Future of Juvenile Law*, 1 Family Law Quarterly, No. 4, pp. 1, 26 (1967).

D

E

Moreover, use of the reasonable doubt standard is indispensable to command the respect and confidence of the community in applications of the criminal law. It is critical that the moral force of the criminal law not be diluted by a standard of proof that leaves people in doubt whether innocent men are being condemned. It is also important in our free society that every individual going about his ordinary affairs have confidence that his government cannot adjudge him guilty of a criminal offence without convincing a proper fact finder of his guilt with utmost certainty.

[22] Dalam buku *Law of Evidence*, Jaswant Singh, Deepak Singh, R.S. Dogra, Vol. I, Madras Law Journal Office, dinyatakan

F

mengenai faedah keraguan ("benefit of doubt") yang wajar diberikan kepada seseorang tertuduh seperti berikut:

G

> Benefit of doubt. – In view of the settled proposition of law by catena of judicial pronouncements, the following aspects may be highlighted so as to bring home the pointer that, though, it is the duty of the Court to afford the accused with celebrated principle of benefit of doubt, if it is reasonable and available from the set of facts, it cannot be allowed to the extent where there is no reasonableness or justness and where there is no pointer furnished: (i) the doubt must be reasonable and real, not fanciful; (ii) the doubt must be of reasonable man, neither a weak, meek and timid man afraid of legal consequences; (iii)

H

> reasonable doubt is simply that degree of doubt which would permit reasonable and just person to reach conclusion; (iv) reasonableness of doubt must be commensurate with nature of evidence to be investigated upon. Ultimately, there is element and the degree of suspicion varies from accused to accused; (v) exaggerated deviation to the rule of benefit of doubt must not nurture fanciful doubts and

I

> thereby destroying social defence; (vi) it be remembered that justice cannot be made sterile upon doubt which is not of prudent and

reasonable person; (vii) doubt would be called reasonable when it is uninfluenced by zest and enthusiasm for abstract speculation; (viii) doubt should not be mere vague appreciation; (ix) reasonable doubt must generate and flow from evidence on record; (x) reasonable doubt is not an imaginary, trivial but a doubt based upon reasons and common sense; (xi) forensic probabilities must rest on sound common sense and finally upon a trained infusions of the Judge; (xii) while the protection affordable to the accused of doctrine of benefit of doubt from the record of the case cannot be allowed to be eroded at the same time, uninformed legitimization of trivialities obviously would culminate into a mockery of dispensation of justice in criminal trial; (xiii) reasonable doubt must have fair basis and logic and not speculation or luck; (xiv) it is the doubt of a reasonable astute and alert mind arrived at after due application of mind to all facts. It is not a doubt which occurs to a wavering mind; (xv) it is the doubt which occurs to a reasonable man and which has legal recognition in the realm of criminal cases; (xvi) the doubt which can take cognizance of not that of a weak or oscilating and vacillating capricious, indolent or confused mind: (1998-3) 39 Guj. LR 2043 (DB).

Adakah Keterangan Pembelaan Menimbulkan Keraguan Yang Munasabah

[23] Berdasarkan prinsip-prinsip yang dinyatakan di atas, mahkamah akan membincangkan sama ada keterangan pihak pembelaan telah menimbulkan keraguan yang munasabah ke atas kes pendakwaan. Timbalan Pendakwa Raya terpelajar menghujahkan bahawa keterangan tertuduh dan DW2 lebih menjurus ke arah menunjukkan bahawa anggota-anggota polis mempunyai niat buruk atau ingin menganiaya tertuduh. Dihujahkan keterangan yang dikemukakan mereka adalah tidak benar dan tidak menimbulkan apa-apa keraguan yang munasabah. Beliau merujuk kepada kes *Ho Ming Siang v. PP* [1966] 1 LNS 68; [1966] 1 MLJ 252 ms 256; apabila Thomson CJ menyatakan:

> Now this may be possible in the sense that all things are possible but it is in the highest degree improbable. There have been from time to time unfortunate incidents where police officers have been tempted to "touch up" individual pieces of evidence to strenghthen a case against a man they believe to be guilty. But to concoct a story which is from beginning to end a mass of falsehoods to implicate an innocent man in a series of capital offences is a very different thing.
>
> That, perhaps, is putting an unduly unfavourable construction on what the police are supposed to have done. There is not a scrap of evidence to suggest that any individual police officer had the slightest personal ground for bearing any malice towards the appellant personally and the allegation may be considered on the basis that the intention was not to

A secure the conviction of an innocent man but to assist in the conviction of a man the police believed to be guilty. But even on this basis the allegation is in the highest degree improbable.

[24] Rujukan juga dibuat kepada kes *PP v. Mohamed Ali* [1962] 1 LNS 129, apabila hakim yang sama berkata:

B

When a police witness says something that is not inherently improbable his evidence must in the first instance be accepted. If he says he saw a cow jumping over the moon his evidence is, of course, not to be accepted, but if he says he saw a cow wandering along one of the main streets of Kuala Lumpur (the sort of thing we all see every day of our C lives) there is not the slightest justification for refusing to believe him. Of course if his evidence is contradicted by other evidence or is shaken by cross examination then it becomes the business of the magistrate to decide whether or not is should be accepted. In the absence of contradiction however, and in the absence of any element of inherent probability the evidence of any witness, whether a police witness or not, D who gives evidence on affirmation, should normally be accepted.

[25] Dengan hormat, berdasarkan keterangan dan keadaan yang wujud dalam kes ini, mahkamah tidak bersetuju. Pemerhatian oleh Thomson CJ di atas adalah merupakan satu pemerhatian umum. E Setiap kes perlu diteliti berdasarkan kepada fakta dan keadaan yang wujud. Tidak ada dua kes yang mempunyai fakta dan keadaan yang serupa. Mahkamah telah memberi perhatian yang serius kepada hujahan ini dan mengakui bahawa adalah tidak wajar pihak yang telah diberi amanah untuk menjaga keamanan dan menguatkuasakan F undang-undang diragui integriti dan kredibiliti mereka. Walau bagaimanapun, perkara-perkara berikut perlu diberi perhatian yang sama penting:

25.1 Pertama, kes *Mohamed Ali (supra)* telah diputuskan sebelum keputusan kes-kes *Looi Kow Chai & Anor v. PP (supra)* dan *Balachandran v. PP (supra)* di mana dalam kes- G kes yang disebut terkemudian itu pada asasnya keterangan saksi-saksi, termasuklah saksi-saksi polis, tidak wajar diterima pada nilai muka ('face value'). Kedudukan undang-undang sekarang ialah keterangan mereka hendaklah H dinilai secara maksimum atau dengan ujian kredibiliti yang lebih ketat.

25.2 Kedua, sekiranya mahkamah dihadapkan dengan dua versi yang bertentangan, satu versi dikemukakan oleh pihak pendakwaan dan satu versi lagi dikemukakan oleh pihak I pembelaan, pendekatan yang betul bukanlah untuk memutuskan versi mana antara dua versi itu yang

sepatutnya dipercayai tetapi sama ada versi pembelaan telah menimbulkan keraguan yang munasabah. Perkara ini telah dijelaskan oleh Spencer – Wilkinson H dalam kes *Mohamed Yatin bin Abu Bakar v. PP* [1949] 1 LNS 50:

> Reading the learned President's grounds of decision as a whole it seems to me that he tended to approach the question of guilt or innocence of the accused on the basis of deciding which of two stories he should believe. In my opinion this is not the correct approach to a decision in a criminal trial except, perhaps, in those cases where the law casts the burden of proof upon the accused. In such cases the accused discharges the burden upon him if he establishes a balance of probability in his favour *Ng Lam v. Public Prosecutor* [1939] FMSLR 8: [1940] MLJ 74.
>
> ...
>
> In an ordinary case, where no special burden of proof on accused, his position is more favourable than it is in those cases where the law presumes something against him. The principle laid down in the recent English cases, particularly *Mancini v. Director of Public Prosecutions* appears to me to be that, where no special onus is cast by law upon the accused, then, if his story has the effect of raising a reasonable doubt as to the truth of the prosecution case, he is entitled to an acquittal; and this is the "ordinary rule" which is referred to in the passage above quoted from *Rex v. Garth*. In this country, at the close of the case for the prosecution the Court will not call upon the accused for his defence unless the evidence of the prosecution witnesses is, in the first instance, believed. If, when called upon for his defence the accused gives evidence, then the question is, not which story is to be believed, but whether, even if the Court is not inclined to accept all that the accused has said, his evidence does not raise a reasonable doubt as to the truth of the prosecution evidence or as to the accused's guilt.

25.3 Ini bermakna bahawa adalah menjadi kewajipan mahkamah untuk menilai semula keterangan di peringkat pendakwaan dan tidak semata-mata menerima keterangan yang diberikan oleh pegawai dan anggota polis tanpa mengujinya bersama-sama dengan kes pihak pembelaan. Dalam kes *Gunalan Ramachandran & Ors v. PP* [2006] 1 CLJ 857, Arifin Zakaria HMP (ketika itu) berkata:

> In our criminal law at the close of the defence what the court needs to decide is whether the defence had succeeded to raise any reasonable doubt on the prosecution's case. If the answer is in the positive then the accused person is without more entitled to his acquittal. It has to be remembered always that at no time, except in special circumstances, the burden of proof is cast on the defence: the burden rests all throughout on the prosecution to prove its case beyond any reasonable doubt. (See *Mohamad Radhi b Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311). The issue here is whether the accused had in the circumstances raised a reasonable doubt on the prosecution's case.

Dalam kes di atas, Mahkamah Persekutuan tidak menerima pada nilai muka ("face value") apa yang dikatakan saksi-saksi polis tetapi mengujinya bersama-sama dengan kes pembelaan untuk menentukan sama ada keraguan yang munasabah telah berjaya ditimbulkan.

25.4 Ketiga, terdapat duluan (precedents) berdasarkan kes-kes yang diputuskan oleh mahkamah-mahkamah di mana terdapat saksi-saksi polis yang telah membungai ("embellished") dan memalsukan keterangan untuk mendapatkan sabitan. Dalam kes *PP v. Wong Moy* [1988] 2 CLJ 521; [1988] 2 CLJ (Rep) 352, misalnya, mahkamah membuat pemerhatian:

> … was that the police had fabricated the prosecution's case against her; that the police feigned recovery of a red purse and a newspaper package which one of them said contained heroin from her blouse pocket; that the police recovered from outside the back premises a pink bag which one member of the police said contained heroin and accused her of being the owner. Her defence also included a claim that some third party or parties living in one of the rooms in the house had escaped through the back door of the house when the police raided the house and that the heroin was most probably theirs.

Dalam kes *Chan King Yu v. PP* [2009] 1 CLJ 601, Zulkefli Makinudin HMP, berkata:

> Having carefully considered the evidence adduced as a whole there is a justification to find that the raiding party had actually entered the appellant's room earlier in the absence of the appellant. On this point I am of the view the learned trial judge and the Court of Appeal judges failed to consider the evidence of DW2 and DW3 at all, who were independent witnesses and had no reason or

> interest to lie. The learned judges chose instead to believe the testimony of PW5 and PW7 who were police witnesses and took part in the raid. Neither did the learned judges give any reason for rejecting DW2's and DW3's evidence.

Dalam kes *Mohd Johi Said & Anor v. PP* [2005] 1 CLJ 389 Gopal Sri Ram HMR (ketika itu), berkata:

> We have here a case where a serious defence, supported by credible evidence was presented to the court. It was the bounden duty of the learned trial judge to consider that defence. This was not done. There was simply no judicial appreciation of the defence case. This is accordingly a case of non-direction by the learned judge unto himself. And we find it sufficient in this context to quote from two authorities merely to remind ourselves of the importance of the point that is being made. In *Balasingham v. Public Prosecutor* [1959] 1 LNS 8, Ismail Khan J (later CJ Borneo) said:
>
> > There was therefore a direct conflict of evidence and a serious defence cannot be summarily dismissed as an improbable story without adequate reasons for such a conclusion.
>
> In *Gooi Loo Seng v. PP* [1993] 3 CLJ 1 at p 5, Edgar Joseph Jr SCJ when delivering the judgment of the Supreme Court said:
>
> > Clearly, therefore, the trial judge, was bound to, but did not view the whole of the evidence objectively and from all angles, with the result that the appellant had lost the chance which was fairly open to him of being acquitted. On this point, we consider that the non-direction amounts to a misdirection, for, in the words of Pickford J in *R v. Bundy* 5 Cr App R 270:
> >
> > > the trial was not satisfactory, and the case was not put to the jury in a way to ensure their due appreciation of the value of the evidence.
> >
> > We must treat the failure of a trial judge sitting alone, to direct himself correctly in the same way as a failure to direct a jury correctly. In these circumstances, a miscarriage of justice may well have occurred.

(Lihat juga kes-kes *PP v. Yap Boon Chang* [1992] 2 CLJ 1257; [1992] 3 CLJ (Rep) 454 dan *PP v. Foong Sek Hoong* [1989] 2 CLJ 1259; [1989] 2 CLJ (Rep) 314 (terutama di ms 317)).

A **Penilaian Keterangan Tertuduh DW2**

[26] Dalam menilai semula keterangan saksi-saksi pendakwaan bersama-sama dengan saksi-saksi pembelaan, petikan daripada *Sarkar on Evidence*, edisi ke 15, di ms 99 seperti berikut boleh dijadikan panduan:

B

> The Act does not purport to lay down any rule as to the weight to be attached to the evidence when admitted, nor is any such rule possible for the proper appreciation of evidence is a matter of experience, common sense and knowledge of human affairs. 'For weighing evidence and drawing inferences from it, there can be no canon. Each case presents its own peculiarities, and common sense and shrewdness must be brought to bear upon the facts elicited in every case which a judge of facts in this country discharging the functions of a jury in England, has to weigh and decide' (per Birch J in *R v. Madhub* 21 WR Cr 13, 19; *Mahendrapal v. State* AIR [1955] A 238 …

C

D

(Lihat juga kes *Sabarudin Non v. PP & Other Appeals* [2005] 1 CLJ 466).

[27] Selepas membuat penelitian terhadap kesemua keterangan yang dikemukakan dalam semua sudut, mahkamah berpendapat
E bahawa versi pembelaan yang dikemukakan melalui keterangan tertuduh dan DW2 telah sesungguhnya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pihak pendakwaan dalam aspek-aspek yang berikut:

F

27.1 Terdapat keraguan yang munasabah sama ada SP6 dan SP2 dapat melihat dengan jelas perbuatan tertuduh telah membuang atau mencampakkan eks. P12 yang dikatakan dipegangnya semasa serbuan dilihat dalam keadaan pantas. Keadaan di tempat kejadian adalah agak gelap atau tidak berapa terang walaupun boleh dilihat apa yang berlaku.
G Tambahan pula terdapat dua orang lelaki lain yang berada di situ bersama-sama dengan tertuduh. Ada kemungkinan besar SP6 dan SP2 tidak dapat nampak dengan jelas siapakah sebenarnya yang mencampakkan beg plastik hitam (eks. P12) itu. DW2 secara tegas menyatakan bahawa dia
H tidak nampak tertuduh mencampakkan eks. P12 itu. Malah sebelum itu, ketika tertuduh berada di warungnya bersama-sama dengan dua orang kawannya, tertuduh tidak dilihat membawa apa-apa barang. Persoalan yang berbangkit ialah dari manakah tertuduh memperolehi beg plastik hitam itu
I apabila anggota-anggota polis membuat serbuan sedangkan masa antara tertuduh berada di warung dan di tempat kejadian tidak begitu lama;

27.2 SP6 dan SP2 menyatakan bahawa eks. P12 telah dijumpai oleh anggota-anggota polis hanya dalam tempoh 30 saat selepas ia dikatakan dilihat dicampakkan oleh tertuduh dan terjatuh di tepi semak berhampiran tempat mereka berdiri. DW2 mengatakan bahawa anggota-anggota polis tidak menjumpai dalam tempoh yang singkat seperti didakwa mereka tetapi selepas pemeriksaan dibuat ke atas kereta kepunyaan Mohd Fadli dan di dalam sebuah lori yang berada di situ. Tempat di mana dadah dikatakan ditemui juga adalah berbeza dengan tempat yang dinyatakan oleh saksi-saksi pendakwaan;

27.3 Tertuduh dan DW2 menafikan bahawa ada dadah dijumpai di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh. Dadah hanya dijumpai di dalam poket seluar Mohd Fadli. Mohd Fadli dan Hassanuddin tidak dipanggil memberi keterangan walaupun Mohd Fadli berada bersama dengan tertuduh di tempat kejadian dan telah dituduh di mahkamah di bawah s. 6 ADB 1952 kerana kesalahan memiliki dadah dan telah mengaku bersalah dan dikenakan denda sebanyak RM3,000. Begitu juga dengan Hassanuddin yang ditahan dan ditangkap bersama-sama dengan tertuduh tidak dipanggil memberi keterangan walaupun pernyataan beliau di bawah s. 112 KTJ telah diambil. Tidak ada apa-apa penjelasan diberikan oleh timbalan pendakwa raya terpelajar mengenai kegagalan memanggil mereka memberi keterangan di mahkamah. Pada hal soalan-soalan mengenai keraguan tentang sama ada tertuduh atau Mohd Fadli atau Hassanuddin sebenarnya yang mencampakkan eks. P12 dan sama ada terdapat dadah yang ditemui di dalam poket seluar yang dipakai oleh tertuduh telah dikemukakan oleh pihak pembelaan kepada saksi-saksi pendakwaan. Oleh itu, notis mengenai perkara ini telah secara tidak langsung telah diberikan sewajarnya kepada pihak pendakwaan;

27.4 Walaupun mahkamah ini bersetuju dengan hujah bahawa pihak pendakwaan tidak semestinya memanggil kesemua saksi yang hadir di tempat kejadian untuk menerangkan naratif kes pihak pendakwaan (lihat kes *Wong See Har v. PP* [1967] 1 LNS 211, *Khoon Chye Hin v. PP* [1961] 1 LNS 41 dan *Chua Keem Long v. PP* [1996] 1 SLR 510), namun jika kehadiran saksi-saksi tersebut adalah penting untuk menyokong naratif kes pendakwaan, mereka sepatutnya dipanggil memberi keterangan.

Dalam kes *PP lwn. Poh Ah Kwang* [2003] 2 CLJ 722, hakim RK Nathan telah menekankan tentang perlunya seorang saksi yang membantu SP2 dalam kes itu yang membuat pemeriksaan di bahagian pinggang OKT di mana dadah berbahaya ditemui sebelum ia menaiki kapal terbang di Lapangan Terbang Bayan Lepas dipanggil memberi keterangan. Hakim berkata:

> with all these facts having been put to SP2 surely it was all the more incumbent upon the prosecution to have called Mohd. Dollah to refute such suggestions. Merely offering the witness to the defence is absoulutely not enough. Surely the prosecution does not expect the accused to call Mohd Dollah to refute such evidence. The prosecution ought to have done so. It must be remembered that it is necessary for the accused to put his case to the prosecution witnesses at the earliest possible stage of the case. By putting his case to the prosecution's witnesses, the accused would have taken an irreversible step towards his own defence because if the defence is called, and during his case if he fails to stick to the suggestions made to the prosecution's witnesses during cross-examination, his defence must fail. Therefore as the accused in this case had already put various suggestions as to the part played by Mohd Dollah, the failure to call Mohd Dollah to corroborate SP2 and to refute the accused's suggestions was indeed the first fatal blow to the prosecution's case.

Dalam kes ini, bukan sahaja Mohd Fadli dan Hassanuddin tidak dipanggil menjadi saksi malah mereka juga tidak ditawarkan kepada pihak pembelaan.

(Lihat juga kes-kes *Ti Chuee Hiang v. PP* [1995] 3 CLJ 1, *PP v. Mohd Fahmi bin Hamzah* [2002] 1 LNS 59 dan *PP lwn. Abd Halim Marsin* [2007] 8 CLJ 589);

28.5 Mahkamah telah memberi perhatian terhadap 'demeanour' DW2 semasa beliau memberi keterangan. Mahkamah mendapati beliau ialah seorang saksi yang benar, bebas dan tidak mempunyai apa-apa motif untuk tidak bercakap benar. Beliau datang ke mahkamah untuk memberitahu apa yang sebenarnya berlaku. Tambahan pula, timbalan pendakwa raya terpelajar tidak mencadangkan apa-apa motif di pihak DW2 bagi membolehkan mahkamah meragui kredibilitinya. (Lihat kes *Tengku Mahmood v. PP* [1974] 1 LNS 176).

Keterangan yang diberikan oleh DW2, pada pandangan mahkamah, adalah "accord with the probabilities of the case." (Lihat kes *PP v. Mohd Bandar Shah Nordin & Anor* [2008] 4 CLJ 859).

Kesimpulan

[28] Kesan terkumpul undang-undang daripada perbincangan di atas, mahkamah memutuskan bahawa pihak pembelaan telah berjaya menimbulkan keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. Oleh itu, tertuduh dilepas dan dibebaskan daripada kedua-dua pertuduhan yang dihadapkan terhadapnya.